

Demokracie, migrace a občané.

Pravděpodobně nejdiskutovanějším tématem v současné době se stala otázka migrační krize. A oprávněně: názor české veřejnosti je totiž velice odlišný od současné politické linie Evropské unie nebo Německé spolkové republiky, pro Českou republiku nejvýznamnějšího ekonomického partnera. Nemyslím si ale, že by tento postoj byl způsoben netolerancí většiny českých občanů vůči lidem jiných kultur a náboženství. Dokonce i nejzanícenější obhájce nacionalismu totiž dokáže připustit, že například indická, vietnamská nebo ukrajinská menšina českým občanům nezpůsobuje žádné problémy, že se díky jejich přítomnosti nezvýšila kriminalita a že nepředstavují žádnou nepřiměřenou zátěž pro český rozpočet. Potíž ovšem nastává v okamžiku, kdy se tento člověk dozví, že se jedná o muslima. V tomto okamžiku přestávají všechny argumenty platit a je nemožné pokračovat v rozumné diskusi. Česká veřejnost, podobně jako veřejnost mnoha dalších zemí bývalého východního bloku, považuje islám za něco nového, nebezpečného, proti čemu je nutné bojovat. Toto přesvědčení je v České republice převažující, a to z mnoha důvodů, které postupně rozeberu.

Velmi častým argumentem je islámská netolerance a neochota přizpůsobit se většinovému obyvatelstvu. To je způsobeno zejména prezentací islámských teroristických organizací jako je Islámský stát, Boko Haram, Al-Kaida, Taliban a mnoha dalších. V záplavě článků na témata, kolik lidí tyto organizace zabily a co všechno zničily, je velice snadné vyvodit závěr o netolerantnosti islámského náboženství vůči lidem jiné víry a jiných názorů. Stejným způsobem bychom ovšem mohli považovat za běžné představitele křesťanské víry kupříkladu Ku-klux-klan, což je poněkud zjednodušený a značně zcestný výklad.

Významnou roli zde hrají také historické aspekty. České země byly velmi často přímo zapojeny do bojů s Turky. Připomenout můžeme například Ludvíka Jagellonského, který zahynul u Moháče. Turci také představovali velmi dlouho jednu z hlavních hrozeb pro habsburskou monarchii. Je proto naivní předpokládat, že se česká veřejnost přikloní k příkladům mírového soužití křesťanů a muslimů například v určitých obdobích Byzantské říše nebo v současné Tanzanii (kde je jedna třetina obyvatel křesťanského, druhá třetina muslimského a třetí původního vyznání a vzájemně se respektují), když jsou přímo v českých dějinách případy bojů s islámskou agresí.

Mezi odpůrci migrace je také několik schopných vůdčích osobností, které dokáží nabídnout jednoduchá řešení celého komplikovaného problému. Velmi dobře pracují s negativními emocemi, které často záměrně přiživují, mají líbivé slogany a dokáží zaujmout velkou část veřejnosti. Pro mnoho politických osobností se také 'boj' s migrací stal skvělým způsobem zisku volebních hlasů.

Na druhé straně se obhájci přijímání migrantů snaží často prosadit svá řešení (která jsou často hodně nerealistická) silou, a to i přes nesouhlas značné části populace. Považují toto jednání za chybu, protože jsem přesvědčen, že může vést pouze k radikalizaci společnosti. Žijeme v demokratické společnosti a proti migraci je příliš velký počet lidí, než aby je bylo možné ignorovat. Je proto nezbytné najít řešení, se kterým dokáží souhlasit oba tábory.

Dokonce i v České republice již proběhla určitá migrační krize. Během války v zemích bývalé Jugoslávie (například mezi Bosnou a Srbskem) do České republiky směřoval značný počet migrantů. Bylo jich mnohonásobně více, než kolik přidělila České republice Evropská unie, a ačkoliv se i tehdy objevily nesouhlasné názory, celý proces probíhal víceméně poklidně.

Čímž se dostáváme k dalšímu důležitému bodu českého pohledu na migraci. Mnoho Čechů je přesvědčených, že by se nás celá krize vůbec netýkala, kdyby nás do ní Evropská unie, již tak nepřilíšená organizace, nezapojila. Tento pohled je špatný, zejména protože Česká republika ze svého členství v Evropské unii spíše získávala, a to jak finančně, tak politicky. Migrační krize je každopádně celoevropský problém a měla by jej řešit celá Evropa.

A posledním důvodem je selekce informací. Zatímco incidentů například v Calais jsou plné noviny, o úspěšné integraci turecké menšiny v Německu bylo napsáno velice málo. Zde podle mě

média selhávají. Dokonce i plátky, které přijímání migrantů podporují, využívají celé krize zejména ke zvýšení své čtenosti a to, jak budou jejich články působit na čtenáře, je až tak moc nezajímá. Ano, článek o úspěšné integraci, který nebude manipulativní ani zavádějící, si přečte mnohem méně lidí. Není ale smyslem médií zejména zprostředkovávat veřejnosti pravdivé, vědecky podložené informace? A navíc, jeden podrobný a vědecký článek týdně by určitě nezpůsobil žádnou katastrofu pro rozpočet mediálního domu.

Nyní, když jsem rozebral důvody, díky kterým podle mého názoru část české společnosti s migrací (případně konkrétněji s islámskou migrací) nesouhlasí, zmíním i vlastní názor na celou problematiku. Začal bych tím, že jsme členy V4, Visegradského skupiny. Obyvatelé Slovenska, Maďarska i Polska mají na současný vývoj hodně podobné názory jako Česká republika, a proto by bylo dobré najít řešení, se kterým souhlasí i občané těchto zemí. Dále, není mi jasné, nakolik je pro integraci migrantů smysluplné držet je v takzvaných uprchlických táborech. Tímto způsobem k žádné integraci nemůže dojít – jediné, čeho se docílí, je vytvoření uzavřených komunit, které nepřijdou do kontaktu s českou kulturou ani s českými obyvateli. Země bývalého Východního bloku nemají s řešením migrace téměř žádné zkušenosti. Proto si myslím, že je nezbytné do integrace u nás zapojit státy západní Evropy.

Pomoc migrantům by měla být více zprofesionalizována – dobrovolná pomoc je pochopitelně také nezbytná, není však dlouhodobě udržitelná. Moje představa by spočívala ve vytvoření vědeckého týmu, který by se zabýval shodnými rysy úspěšně proběhlých integrací v zemích západní Evropy – který by se stýkal se zahraničními experty, integrovanými migranty a veškeré své úsilí by směřoval k vytvoření 'ideálního' integračního modelu. Po jeho dokončení by byl tento model přímo v České republice, případně v zemích celé Visegradské čtyřky intenzivně otestován a pokud by se osvědčil, mohla by naše republika přijímat a úspěšně integrovat mnohonásobně větší počet lidí než dnes.

Dokud by tento model neexistoval, zvážil bych, zda nebude pro migranty lepší přenechání integračního procesu státům, které s ním mají mnohem více zkušeností. Česká republika by jim na tuto integraci poskytovala dostatečné množství finančních prostředků, společně s například zdravotnickým personálem a další užitečnou podporou. Čas, než by došlo k vytvoření českého integračního modelu, by mohl být skvěle využit k vysvětlení celé problematiky české veřejnosti, a to klidně, bez nenávistných a emotivních projevů. Věřím, že tento klidný a vědecký proces by na českou veřejnost působil velice pozitivně, zejména na občany, kteří ještě nemají jednoznačně vyhraněný názor na celou problematiku.

Rád bych skončil v optimistickém duchu. Věřím, že česká společnost by byla schopna migraci přijmout jako zajímavou výzvu a pomoci migrantům s integrací. Podle mě jsou k tomu potřeba tři věci, a to pozitivní příklady ze zahraničí, propracovaný integrační model a lepší práce s veřejným míněním. Spousta lidí a organizací vede boj za takzvané západní, demokratické hodnoty. Ve své touze po dobru ovšem zapomínají brát ohledy na názor značné části veřejnosti. Celý proces integrace musí mít určitá pravidla, měl by být veden s rozmyslem a měl by být dobře naplánován. Chápu touhu některých organizací po rychlé výhře, po okamžité pomoci co největšímu počtu lidí. Ale skutečný a dlouhodobý úspěch bez podpory veřejnosti tentokrát nemůže být možný. A první boj by měl být veden právě o získání této podpory. Česká republika zatím nemá dobrou a funkční metodu integrace nebo pomoci migrantům. A já si myslím, že vytvoření těchto metod by mělo mít přednost před ukvapenými akcemi nebo výroky, které sice reprezentují názor jednotlivce nebo organizace, ale řešení nepřináší a na nerozhodnou část veřejnosti nepůsobí nejlépe. Pokud budeme pomáhat s rozmyslem a dlouhodobě, pomůžeme mnohem více a mnohem většímu počtu lidí, než když se pustíme do jednorázové a ukvapené akce, kterou z dlouhodobého pohledu nic nevyřešíme.